

Draudze mani ir sāpinājusi, tādēļ.....

Mācītājs Reimars A.Šulcs

Šo teicienu ļoti iemīļojis sātans, bet Jēzus ir sāpināts. Sātanam patīk, ka visi draudzē tiek sāpināti vai aizvainoti. Viņš darīs visu iespējamo, lai to panāktu. Ja jūs glabājat sevī aizvainojumu, jūs darāt lielu pakalpojumu sātanam, jūs atsakāties no savas vietas Dieva armijā. Un kad viņš ir panācis, lai novestu jūs šajā nožēlojamajā vietā, viņš darīs visu, lai jūs tur arī noturētu. Viņš palīdzēs jums attaisnot savu aizvainojumu, palīdzēs atrast cilvēkus, kas jūsu attaisnojumu atbalstīs. Pēc tam sātans iepazīstinās jūs ar sevis žēlošanas, dusmu, aizvainojuma, kritikas, neslavas un paštaisnuma pasauli.

„Mani draudzē sāpināja, tāpēc es darīšu to un to...” ir atreibības apgalvojums, kas noved pie atreibības attieksmes un rīcības. Visi aizvainota cilvēka lēmumi, kuri kādreiz sakņojās „ne es, bet Kristus”, tagad iesakņojas „ne Kristus, bet es” attieksmē.

Grieķu vārds, no kura mēs esam ieguvuši vārdu „apvainots” (ir sāpinātas mūsu jūtas) ir *skandalon*. Vai redzam šeit saistību? Kad jūs esat apvainots, jūs esat skandalozs gan pret draudzi, gan savu Dievu. Tāpēc, ka esat zaudējis sava Kunga prieku un Jēzus gaismu, jūs tagad kļūstat par vilšanos savam dzīvesbiedram, saviem bērniem, vecākiem, kaimiņiem un arī draudzei. Un ja jūs domājat, ka aizejot no šīs draudzes uz citu, vai vispār atstājot draudzi kopumā, jūs atbrīvosieties no sāpinājuma, jūs esat pievilts. Atradīsies cilvēki, kas nav no draudzes, kas runās vai rīkosies tā, lai jūs apvainotu. **Jūsu sāpināto jūtu problēma nav citos, bet gan jūsos!**

Jūs apvainojaties, jo jūsos ir kaut kas tāds, kas atsaucas sātanam. Jēzus teica: „*Es vairs daudz nerunāšu ar jums, jo nāk šīs pasaules valdnieks; pār mani gan viņš nenieka nespēj (Jāņa ev. 14:30)*. Ar to Jēzus domāja – manī nav nekas tāds, kas būtu kopīgs ar sātanu, nekas, kas piederētu sātanam un kas būtu atspajds sātanam. Jēzū nebija miesaskārības. Viņā nebija lepnuma. Kad Viņš nonāca no debesīm, Viņš iztukšoja sevi no visa, kas Viņš bija. Viņš kļuva par kalpu.

Mēs piedzimstam ar miesaskārību, bet Jēzus mūs no tās atbrīvoja. Viņš deva mums krustu. Lai dzīvotu, mums ir jāmirst. Jēzus teica: „*Patiesi, patiesi, es jums saku,*

ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu (Jāņa ev. 12:24). Kad sitam krustā savu dzīvi, vecais cilvēks mirst un lepnums, kas ir visu aizvainojumu iemesls, mirst kopā ar viņu.

Mirušu cilvēku nevar apvainot. Sakot, ka svētais ir vienā līgā ar akmeņiem, to domāja Elifazs. Jūs varat akmeni paspert, novārtīt ar dubļiem, sasaldēt to, vai iemest ugunī, lai ko arī jūs darītu, tas nereaģēs. Līdzīgi, svētais nereaģē uz to, ko cilvēki uz viņu met vai saka. Vai tāda dzīve tiešām ir iespējama? Pajautājiēt apustulim Pāvilam. Atbilde ir šeit: *„Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani” (vēst. Galatiešiem 2:20).* Brīnišķīgi! Tā ir patiesa kristietība. Ja jums tādas nav, jūs neesat Svētā Gara kristīts. Tikai tad, ja esam sevi iztukšojuši no visa sava, mēs varam būt piepildīti ar Svēto Garu.

Pāvils teica par korintiešiem, ka tie vēl esot miesīgi (1.vēst. Korintiešiem 3:3). Viņi bija miesīgi pārāk ilgi. Pāvils teica, ka miesīgais prāts ir nāve. Kad esam atdzimuši no jauna, mums ir jāklūst svētiem. Pirmais solis uz svētīšanu ir vecā cilvēka nonāvēšanu. **Un atkal, ja jūs būsiet miesīgi, jūs apvainosieties ne tikai draudzē, bet gan visur un vienmēr, kad kāds uzkāps jūsu pašcieņai.**

Draudze cilvēki nosauca Jēzu par dzērāju un rīmu. Draudzes cilvēki sauca Viņu par pievīlēju, dumpinieku un sātana dēlu. Viņu izsmēja un apstrīdēja. Vai Viņš netika sāpināts? Vai Viņu neapvainoja? Vai Viņš rīkoja sevis žēlošanas saietu? Vai lūdza pēc līdzjūtības? Vai Viņam būtu tiesības teikt: „Mani draudze ir sāpinājusi, tāpēc...?” Jā, Viņam bija tiesības, bet ko Viņš darīja? Viņš nēsāja kroni, ko Viņam uzlika pasaule, Viņš gāja uz krustu, jo tā gribēja reliģiskie līderi, Viņš ļāva lai Dievs Viņu nokauj (Jesajas 53:4). *Viņš zaimots neatbildēja ar zaimiem, ciedzams nedraudēja, bet atstāja visu tam, kas spriež taisnu tiesu(1.Pētera vēst.2:23).* Karādamies pie krusta Viņš runāja par tiem, kas Viņu tur pienagloja: *Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.* Viņš mīlēja draudzi un nodeva sevi tai neskatoties uz visiem tās trūkumiem, traipiem un krunkām un Viņš turpina mīlēt arī šodien. Mans draugs, aizvainojuma problēma nekad nav viņu problēma, bet gan vienmēr tavējā, problēma tajā, ka neesi savienojies ar Dievu. Tev ir nepieciešams Kristus tevī, godības cerība.

Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers un tie nekur neklūp (119 Psalmis 165). Vai ievēroji vārdu *nekur*? Ja Jāzeps būtu apvainojies, viņš nekad no bedres nebūtu nokļuvis pilī. Lai jūs nokļūtu savā pilī, jums ir jāiegūst to, kas bija Jāzepam (skat. 1.Mozus gr. 39-41 nod.). Kad Jēzus teica – *atkāpies no manis, sātān (Mat.ev. 16:23),* Pēteris neapvainojās. Viņš turējās pie Jēzus un tādēļ redzēja pagodināto Kristu! Sirofoiniķiete neapvainojās uz Kristu, kad Viņš nosauca to par suni. Viņa turpināja „riet” līdz ieguva to, ko vēlējās (Marka ev. 7:26-30). Tas viss bija pirms Vasaras svētkiem. Cik gan vairāk mēs esam apvainojuma aizsargāti Svētajā Garā?

Lai gan Jēzus nekad nebija apvainojies, Viņš apvainoja gandrīz visus. Nesapņojiet par to, ka vairs nekad nevienu neapvainosiet. Jums tas nekad neizdosies. Jo tuvāk jūs būsiet Dievam, jo vairāk jūs kādu apvainosiet. Noa aizvainoja visu pasauli. Pravieši apvainoja tautas. Jēzus apvainoja savu ģimeni (Mateja ev. 13:57), farizejus (15:12) un gandrīz visus citus (Marka ev. 6:13). **Ja Tavs skatiens ir pievērst tam, lai neaizvainotu cilvēkus, tad Tavs skatiens nav vērst uz Jēzu. Tu nevari kalpot diviem kungiem.** Turi savu skatu uz Jēzu. *Miesas spīdeklis ir acs; ja nu tava acs ir skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša. Vai jums, kad visi ļaudis jums teic glaimus! To pašu viņu tēvi darījuši viltus praviešiem (Mateja ev. 6:22; Lūkas ev. 6:26).* Necenties izpatikt cilvēkiem, izpatīc Dievam!

Laujiet man nosaukt dažas lietas, kas ir aizvainota cilvēka dzīves augļi.

1. Apvainojies cilvēks dzīvo negatīvisma pasaulē.
2. Apvainojies cilvēks ir padevies un necenšas sasniegt garīgu briedumu.
3. Apvainojies cilvēks redz tikai skabargu sava brāļa acī, bet neredz baļķi savā (Mateja ev. 7:3).
4. Apvainojies cilvēks ir sakauts un noraidījis Dieva spēku pestīšanai.

Ko no mums vēlas tie, kas ir sāpināti?

1. Viņi vēlas, lai palīdzam viņiem attaisnot viņu rīcību.
2. Viņi grib, lai jūtam viņiem līdz. Tas ir, lai jūtam viņu sāpes.

Ko mums vajadzētu dot aizvainotajiem cilvēkiem?

1. Līdzjūtības vietā mums būtu jāsniedz viņiem norādījumi, jo viņi ir kā nomaldījušās avis. *Mani brāļi, ja kāds jūsu starpā nomaldījies no patiesības, un kāds viņu atgriež, ziniet, ka tas, kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un apklās grēku pulku (Jēkaba 5:19,20).* Ja mēs izrādām līdzjūtību cilvēkam, kas ir bijis apvainots, mēs ļaujam viņiem justies tā, it kā problēma būtu citos, bet ne viņos pašos. Mēs netiekam pie problēmas saknes.
2. Mums ir jāpalīdz viņiem atjaunot attiecības ar Dievu un cilvēkiem.
3. Mums viņi ir jāamīl ar Dieva dievišķo mīlestību, bet ne cilvēka visu atļaujošo mīlestību.

Pēc visa teiktā, mums ir jāatceras, ja mēs neapvainojamies, tas nenozīmē, ka esam nejutīgi pret visu negatīvo kas mums ir apkārt. Mums ir jāizšķir atšķirība starp

vilšanos un apvainošanos. Vilšanās ir kā nelīdzenums uz ceļa; mēs to pamanām, bet dodamies tālāk. Apvainošanās ir kā iebraukt bedrē; riepa ir pušu, mala sabuktēta un ir jāizsauc remontētājs un mēs sākam koncentrēties uz problēmu. Mēs apstājamies. Jēzus ir vīlies lielākajā daļā cilvēces, bet nav apvainojies ne uz vienu no mums. Mēs nedrīkstam būt apvainojušies.

Draugs, ir vieta dziedināšanai, šķīstīšanai no visām sūpēm, vieta klusai atpūtai Dieva sirds tuvumā. Skrien uz turieni un sāc jaunu dienu ar mīlestību uz visiem cilvēkiem.

Aicinājums uz paklausību #383

PO Box 299 Kokomo, IN 46903 USA

www.schultze.org